

MÉREGTELENÍTŐ

2022.06.szám

KEDVES OLVASÓ!

Bizonyára Te is éltél már át nagyon nehéz időszakot életedben. Mikor szinte vaksötétben tapogatózva tudtál csak előre haladni, igazán még azt sem tudtad, hogy előre haladsz. Talán néha egy villanásnyi fény, talán csak egy villám fénye, aztán újra a sötétség.

Minden kérdőjeles ilyenkor: Hol van a cél? Hol van a kísérőm, aki eddig velem járt? Valóság volt egyáltalán, vagy csak képzelet? Érdemes volt küzdeni? És jó cél volt, vagy csak kitaláltam? Egyáltalán ki vagyok én, milyen vagyok? Van értékem? Tettem valami maradandót, vagy nyomtalanul múlik el az életem? Hogy állok meg egykor, talán nagyon hamar, a Teremtőm előtt? Minden csupa kudarc, rossz lépés? Vagy ez természetes, hisz nem sikerülhet minden? Ilyen és ehhez hasonló kérdések, mint hullámok, hányják-vetik az életet.

Nem csigázlak tovább, amint remélem, senkit sem csigáz erőn felül ez az állapot. Reméljük, hogy újra talpra állhat az élet. Egy nagy tanulsága van ennek az állapotnak – ki tudja, hányadszor – mégis mindig újnak tűnően:

A nagytakarítás szükséges, a fejre állt tárgyak, jelenségek szükségesek. Hisz alattuk is van por, pókháló. A takarítás legyen alapos – ehhez segít hozzá az ilyen „tótágast” állapot!

De nem szabad megijedni, nem szabad pánikba esni, Hisz ilyenkor van az ember legkevésbé magára hagyva. Minden jó erő neki szurkol, szerintem lélegzetet visszafojtva figyel: mit tudsz most tudatosan tenni? Amit Te teszel, tudod-e, amit eddig tanultál? Kezdve a bizalmon, aztán a szilárd értékrenden, a kapaszkodók használatán.

Egyszer csak felragyog újra a napfény, minden él, láthatóvá, tapinthatóvá válik. Vagyis az ember visszakerül saját világába, az anyagi lét dimenziójába. Megtalálja újra önmagát. Látja, hogy lám, több lépcsőfokkal feljebb jutott. Fontos, hogy sose feledje, amit megélt, amit megjárt, és vigyázzon élete tisztaságára.

Olvasó, kívánok ragyogó nyarat, sok Örömet, és hálás szívet az Életért!

OOO

Imre Flóra: A kapu

Így állunk némán, bronzba öntve,
Annak a kapunak két oldalán.
Opálos ég fekszik a csöndre,
A homokon lustán kúszik a láng.

Tudjuk, érezzük mind a ketten.
Üvegesen vibrál a levegő.
A fény mindegyre élesebben
Rajzolja vázunk vonalát elő.

Kétfelől feszítve az íven.
Végtelen messze sólyom árnya ing.
Állunk higgadtan, gyönyörűen,
S a lépésről álmodunk.

Juhász Gyula: Föltámadás után

Negyven napig még a földön maradt,
És nézte az elmúló tájakat.

És mondta: Ez a Jordán, ez a Golgota.
Itt verejték voltam, és emitt csoda.

És nézte, hogy a játszó gyermekek
Homokba írják nagy kereszteteket.

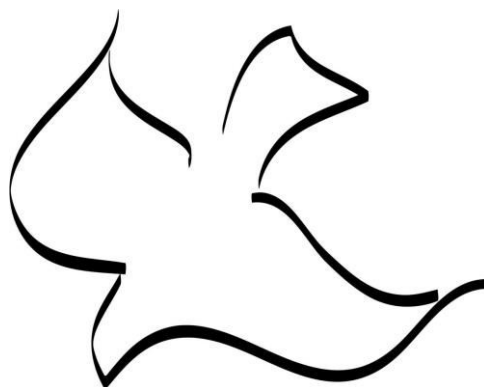
És nézte, hogy a sírján csendesen
Megnő a fű, és borostyán terem.

Aztán megállt a Táborhegy tetején.
Oly könnyű volt a szíve, mint a fény.

Mint pelyhet érezte az életet,
És derűsen és némán mennybe ment.

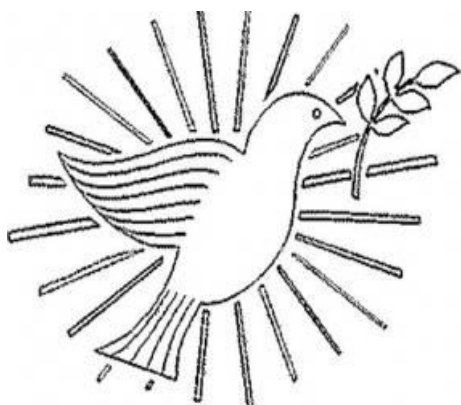
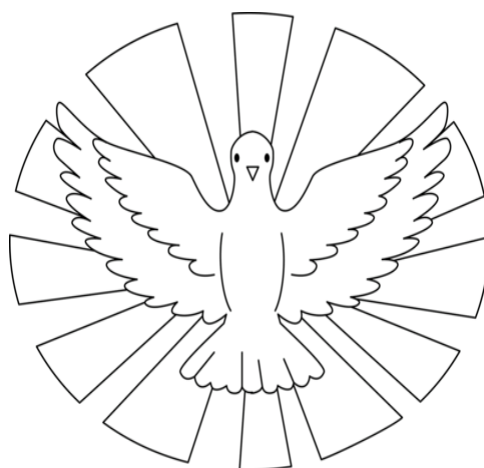
Pusztai Sándor: A Szentlélek himnusza

A Lelket várom, a Nagyszerűt,
Mi Szépségekben szíven üt.
A Lelket, ki az Atyától lett
S a vizek felett lebegett.
A Lelket, akiben élet forr,
És rózsáival teleszór...
A Lelket, mely gyújt, csodát mível,
És betölt kegyelmeivel.
Mi föntről, egeből árad át,
Az örök élet áramát.
Mi telít, ürít és újra tölt
És újjászületik a Föld!

A Lelket várom, az Ihletőt,
Ki megvigasztal szenvedőt
Ki megihleti az alkotót,
Akartat velünk minden jót!
Ő áll mögötted, ha verset írsz,
Ha víg vagy és ha sírva sírsz.
És rádcsorog, mint hű, szende fény,
Mint piros szárnyú költemény.
A Lélekre várok, lesem én
Mely örök ifjú, sose vén.
Ifjabb, akár e zengő tavasz
És szirmaival behavaz.

A Lelket várom, dús égi Szél,
Ott fú, hol akar és beszél.
Mond kimondhatatlan szavakat
És kormányoz világokat.
Mint Isten zord villáma repül,
Pápák szavára települ.
Zúgó Vihar, mi úgy rohan át,
Hogy elgörbülnek a koronák.
Mint irgalmas szellő lengedez,
Békéjével simít, legyez.
Megkérem, mondjon majd értem szót,
Védje az egyedülvalót.
Velem, veled, és vele legyen,
Hogy minden ember szent legyen!
*Legyen, aki víg s ki bús, az is,
S legyenek mind a holtak is...*

A Lelket várom, Vigasztalót,
Hogy szóljon és mondja azt a Szót,
Mi tisztán a Lélekből való,
S egyedül örökkévaló!
Amely minden szóba beleszól,
Melyre a cédrus meghajol,
Amely száll a Libanon felett,
És Kérdés is, meg Felelet!
Amely zengve zúg és zúgva zeng,
Magasságban s a mélyben lent!
Ki az Infernókban s Poklokon,
Az egyedüli Hatalom!
És ki egyedüli Úr csupán,
Pecsét, az Isten trónusán!

Radnóti Miklós: Június

Nézz csak körül, most dél van és csodát látsz,
az ég derűs, nincs homlokán redő,
utak mentén virágozik mind az ákác,
a csermelynek arany taréja nő
s a fényes levegőbe villogó
jeleket ír egy lustán hősködő
gyémántos testű nagy szitakötő.

A béke ajándék, de meg kell küzdeni érte

A világvárvány miatt két év kényszerű szünet után ismét magyarok százezrei vettek részt a hagyományos csíksomlyói búcsún, melynek mottója a ferences rend jelmondata volt: Pax et bonum! – Béke és jószág!

Udvardy György veszprémi érsek ünnepi szentbeszédében elmondta: *Békevágynak köze van a hitünkhöz, mely az egyén és a közösség békéjét magától az Istentől reméli... A Krisztus szerinti békét az Istenhez való megtérés adja. A béke Isten ajándéka, de a békét teremteni kell.*

Vagyis a béke: vágy, hit, remény, ajándék – és egyben feladat. Mindannyiunk feladata. A békéért ugyanis meg kell küzdeni.

Tudjuk, az első pünkösdkor a tanítványok bezárkózva, szorongva várták a Jézus búcsúbeszédében megígért vigasztaló Szentlelket, amikor hirtelen zúgó szél támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek, s lángnyelvek szálltak mindegyikükre. Az apostolok megteltek Szentlélekkel, felbátorodtak, kimentek a zárt házból és a Jeruzsálemben összegyűlt soknyelvű sokaságnak beszélni kezdtek Isten csodálatos dolgairól, felséges tetteiről...

Ha a szeretetet, örömet, békességet sugárzó Szentlélek bennünket is betölt, bátorít, erősít, fölemel, megújít (és nemcsak pünkösd, hanem az év minden napján), akkor minket, XXI. századi gyarló – bűnös bár, de jóakarátú – embereket is képes összekapcsolni egymással, hogy lássuk, halljuk, értsük – és tiszteljük egymást.

Megfontolandó jó tanácsok erre a nyárra

1. Minden nap hagyj időt a csendre, az imára, hogy megértsd, miért élsz!

2. Hagyd, hogy ezen a nyáron kipattanjon a lelkedből egy-egy szikra: például szervezz találkozást azokkal, akikkel valamikor együtt küzdöttél, alkottál, örültél! JÓ TALÁLKOZÁSOKAT!

3. Képzeld el, hogy az életünk egy kör. A kör középpontja Isten, az emberek útjai pedig olyan sugarak, amelyek a kör közepe felé tartanak. Minél több ember törekszik a kör közepe felé, annál közelebb kerül a többi emberhez is. Minél közelebb kerülünk a többi emberhez, annál közelebb kerülünk Istenhez is. A magány a kör széle. Induljunk el a kör közepe felé! (Dorotheosz, VI. század)

4. Értékelj családodat! Egy olyan társadalomban, ahol az apa és az anya is munkába járnak, a gyerekek keveset élvezhetik szüleik jelenlétét. A szabadság alatt szorosabbá válhatnak a családi kapcsolatok, növekedhet a családtagok közötti kommunikáció, és többet segíthetnek annak, akinek leginkább szüksége van rá.

5. Fedezd fel az emberi alkotások szépségét! Tudnunk kell észrevenni mindazt a szépséget, amelyet az elődeink hagytak ránk. Táplálnunk kell magunkban az érzéket a történelmi, művészeti, kulturális és vallási örökségünk iránt.

6. Válg szabaddá testi vágyaid uralmától!

„Fiatalemberként egy kiránduláson vettem részt, és a sátor melegében, éjjel, egy lány bújt mellém. Abban az évben kezdtem fontolgatni, hogy teológiára megyek. A kedves lány kacér keze derekamra fonódott... Éreztem, hogy mint felnőtt férfinak, most bizonyítani kellene... felforrt a vérem, de én a bennem érő elhatározástól vezetve, javasoltam egy sétát a friss hegyi levegőn... Olyan szépen ragyogtak a csillagok a csendes, hűvös éjszakában, és én éreztem, hogy szabad vagyok. Szabad a testi vágytól, szabad a tudatos döntésre, arra, hogy ne a vágyaim játékszere legyek, hanem magam határozzam meg, hogy merre is vegyem az életutamat...”/Böjte Csaba/

7. Légy bátor az Élet felkínálta cselekvésre!

...”Elöljáróim Dévára küldtek, egy végtelenül romos, államosított kolostorba, üres kassza, szórvány élet. Egyik nap mise előtt jött egy kedves hölgy, hozott egy roma kislányt, hogy az állomáson találta, és hogy fogadjam be... Nem voltak papírai a gyermeknek... Nem mertem befogadni, elküldtem, de ők leültek a templomban. Én elkezdtem a szentmisét. Olvastam az evangéliumot, és szólt az Úr: „Aki egyet is befogad a legkisebbek közül, az engem fogad be”. Tömör, egyértelmű szavak...! Azon a misén éreztem, hogy az Úr nem szavakat, hanem döntést vár tőlem. Vízválasztóhoz értem. Néztem a kis varkocsos gyereket és kicsinységem tudatában az oltárnál igent mondtam rá. Emlékszem, a mise után, fürdés, ruhakeresés, és már ott is ültünk a plébánia ebédlőjében, a kolostor folyosóján. Ültem az asztalnál, velem szemben az álarcos Isten. Éreztem döntésem végtelen súlyát, mely meghatározta az életemet, mégis a szeretetre való végtelen szabadságban potyogtak a könnyeim...” /Böjte Csaba/

Fodor Ákos: Attól még...

Attól még, hogy orvos vagy,
beteg is lehetsz.
Attól még, hogy bíró vagy,
bűnös is lehetsz.
Attól még, hogy ember vagy,
boldog is lehetsz.

Simonyi Imre: Éden, szalmaszál

azt most sem tudom megmondani néked
hogyan az Éden merre van

de a múltkor - egy pillanatra
nem lehetett túl messze tőlünk

emlékszel arra a szalmaszállra
amelyen függött valami
(valami amiről utólag még kérdezted is
hogyan vajon mi lehetett)

tudod arra a szalmaszállra gondolok
amelyet már csak akkor vettünk észre
amikor a hátunk mögött
egészen közel hozzánk
azzal a furcsa kettős robajjal
leszakadtunk róla

Dienes Valéria: „Az erős jelenlét”

1923-ban, hazatérésem után először Pápára mentem, mert édesanyámnak ott volt lakása, és én egy évig ott éltem... Ennek a tanévnek a vége felé valamiért el kellett mennem Budapestre... Egyik napon nagyon fáradt voltam és bementem a Ferenciek templomába, ahol ki volt téve az Oltáriszentség. Leültem és gondolkoztam. Azt gondoltam – de teljesen sivárul –, milyen volna, ha én meggyógnék? Aztán kimentem és próbáltam tovább járni az utamat... Másodszor is odakerültem, és megint bementem a templomba. Ugyanazon a napon. Hát milyen volna? – Megtudod, ha megpróbálsz! Akkor elővettem egy papirost s elkezdtem összeírni egész eddigi életemet, mintha csak úgy vezettek volna. Nem is úgy, inkább mintha magamat vezetném. Megfordultam, és bementem a gyóntató helyiségbe, beléptem a legelső gyóntatószékbe, ami szabad volt, és azt mondtam, hogy én most egy életgyóntást akarok végezni. És elkezdtem mondani. Körülbelül háromnegyed óráig tarthatott. Amikor mindent elmondtam, akkor (a páter) feloldozott és azt mondta, hogy másnap menjek áldozni. Mondtam neki: Nézze, én nem egészen hiszem azt, hogy ott van a Krisztus! Odaállhatok én ezzel a lélekkel? – Azt felelte: Oda! Csak mikor már megy, akkor csak annyit gondoljon, hogy 'szeretném elhinni, ha tudnám'. Csak szeretném elhinni! S aztán menjen oda és áldozzon. Másnap reggel mentem. Odamentem ezzel a gondolattal. És csak arra emlékszem, hogy amikor vettem a Krisztust és visszamentem a helyemre, akkor olyan zokogás fogott el, hogy alig tudtam magamhoz térni. Egész nap rengeteg dolgom volt... (Este a szobámban, amikor eloltottam a lámpát), „akkor egyszerre olyan érzés fogott el, hogy ez a szoba tele van, s hogy az Valaki, akivel tele van, s hogy Ő itt van, és én magam sem tudom, de az biztos, hogy az egy erős jelenlét volt, és csak úgy zengett bennem Isten...

Dienes Valéria 1879-1978 között élt filozófus, Bergson tanítványa volt Párizsban. Kapcsolatban állt a korabeli szellemi élet nagyjaival köztük Babits Mihállyal is. Több évtizedes materialista "kitérő" után 1923-ban megtért, és lelki vezetője Prohászka Ottokár lett. Megtérésének történetét így mesélte el később:

Pilinszky János Találkozások

Hányféle találkozás, Istenem,
együttlét, különválás, búcsúzás!
Hullám hullámmal, virág a virágtól
szélcsendben, szélben
mozdulva, mozdulatlanul
hány és hányféle színeváltozás,
a múlandó s a múlhatatlan
hányféle helycseréje!

A kisgyermek kérdi apját: - Apa, mondd, milyen nagy az Isten?

Apa: - Nézz föl, ott száll egy repülő, szerinted mekkora?

- Nagyon pici apa, alig látom, olyan, mint egy pont.

Repülőtéren: - Szerinted mekkora az a repülőgép?

- Ó, Apa ez nagyon nagy.

- Pont így van ez a jó Istennel is. Az, hogy mekkorának látod, a távolságtól függ közte és közötted. Mert minél közelebb vagy Hozzá, Ő annál nagyobb lesz az életedben, kicsim.

Felfelé a lépcsőn ...

Ha felfelé haladsz

ne lépj nagyot, csak egy fokot

s a barátaid kezét ha megfogod

riválisod aligha tud lerángatni.

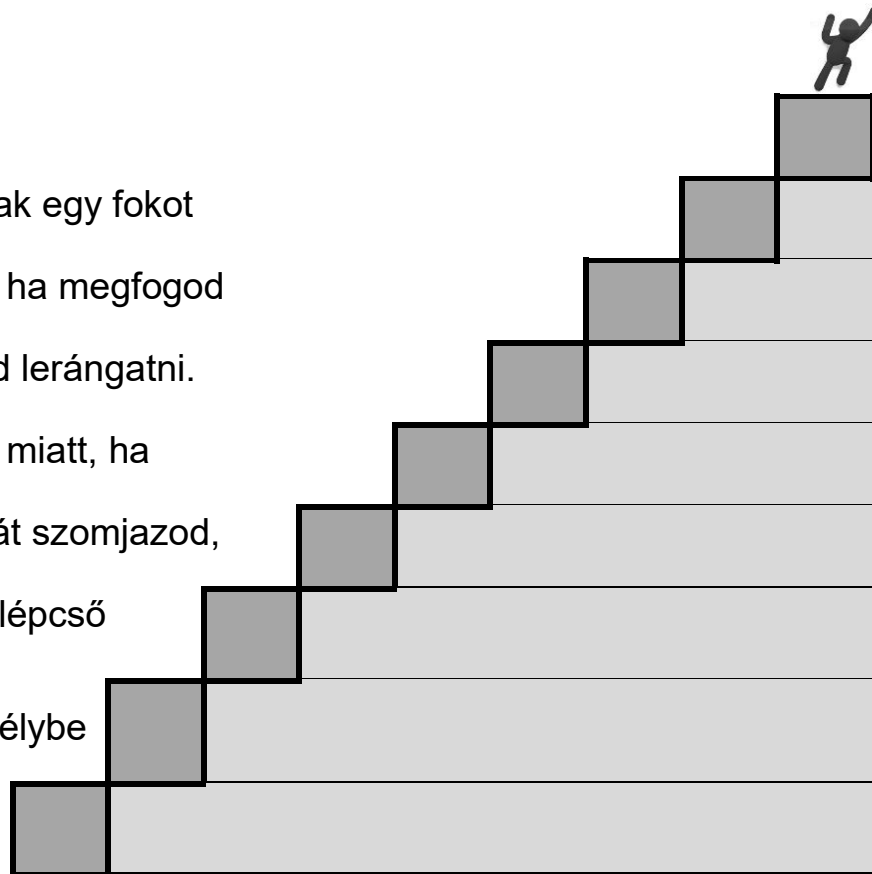
Viszont hiú agyad miatt, ha

már az Isten trónját szomjazod,

legyen az összes lépcső
százszor átkozott,

ha nem taszít a mélybe

az első léptednél!

!

Mi történik a világban? Részletek Fricz Tamás politológus írásaiból

Fricz Tamás: A három nagyból csak egy maradhat A nagyiúúk szándéka a világ felforgatása

A világpolitikában a nagyhatalmak szerepe geopolitikai szempontból is meghatározó. Fontosak a középhatalmak is – például Németország, Törökország, India, Brazília –, de a jelen állapotok szerint három nagyhatalom uralja a globális mezőnyt: az Egyesült Államok, Kína és Oroszország, bár utóbbi közép-nagyhatalommá zsugorodott az utóbbi évtizedekben – és éppen ez magyarázza meg részükről a mostani háború kirobbantását. Tovább bonyolítja a helyzetet, hogy a három nagy mellett, fölött, mögött világosan jelen van a globális elit, vagyis a nemzetek feletti háttérhatalom...

Ami az Egyesült Államokat, Oroszországot és Kínát hasonlóná teszi, az éppen a nagyhatalmi, sőt birodalmi tudat. Mindhárman abból indulnak ki, ők arra hivatottak, hogy a világ vezető hatalmai legyenek, amelyek másokat irányítanak, mások felett uralkodnak, ha lehet, békés, de ha kell, erőszakos eszközökkel. Morál és agresszió közül csak addig választják a morált, amíg az nem veszélyezteti nagyhatalmi pozícióikat... A nagyhatalmi tudat azonban teljesen eltérő...

Az Egyesült Államok egy önimádó, felületes nagyhatalom, mely immáron 100 éve a világ urának képzei magát. Önimádó, mert két megnyert világháború után meggyőződésévé vált, hogy egyedül ő alkalmas a világ vezetésére, ám egyben felületes, mert mindezt nem a kulturális, szellemi és civilizációs felkészültségére, magas színvonalú államvezetési képességeire alapozza, hanem a bizniszre, a dollár uralmára. Amerikáról mint fiatal országról jól tudjuk, hogy az első telepések megjelenése óta létmódjának alapja a „business as usual”, az értékek egyetlen mércéje pedig az, hogy mennyi pénzed van.

Ráadásul Amerika a két világháború után megnyerte a hidegháborút is a Szovjetunióval szemben, s ekkor, a kilencvenes évek legelején rögtön megfogalmazódott bennük az egypólusú világ koncepciója, /Fukuyama tézise/...

Ám az Egyesült Államok már csak azért is alkalmatlan a világ urává válni – túl a mögötte álló háttérhatalmon, amelyik „keretezi” a működését –, mert végtelesen felületes, mondjuk ki: nem vette a fáradságot ahhoz az elmúlt évszázadban, hogy megismerje más kontinensek, más civilizációk, más vallások és kultúrák mint nemzeteket összekötő erők, hagyományok mindennél fontosabb szerepét. Az Egyesült Államok ebből a szempontból barbár birodalom, győzni akar, és nem megérteni...

Oroszország a rendszerváltás után, Jelcin alatt lényegében a földön hevert, ám Putyinnal ismét felerősödni látszik, s vissza akar térni a nagyhatalmi státusba, ezt azonban az Egyesült Államok nem akarja megengedni... Ezért vette át a hatalmat 2014-ben Ukrajnában, mert már Brzezinski, sőt Kissinger

óta tudják, hogy ez meggondolatlan lépésre készítheti az oroszokat, amelybe azután belerokkanhatnak.

Oroszország az Egyesült Államokkal szemben... sértett nagyhatalom...

Sértett, mert a hidegháború befejezése után elfogadta Németország egyesítését, cserébe viszont a Nyugat nem tartotta be a szóban többszörösen elhangzott ígéretét, mely szerint a NATO nem terjeszkedik Kelet felé, nem vonja kétségbe Oroszország nagyhatalmi státusát és ezzel járó privilégiumait. És sértett, mert az Egyesült Államok látványosan provokálja azzal, hogy az ütközőzóna, sőt a mérleg nyelve szerepét játszó Ukrajnát az irányítása alá vonta, azt az Ukrajnát, amely az erős orosz legendárium szerint Oroszországhoz tartozott és tartozik Belarusszal együtt, s együttesen alkotják az „oroszságot” – persze a Kreml irányítása alatt.

Putyin tehát vélhetően azért döntött Ukrajna lerohanása mellett – ami semmilyen tekintetben sem menthető cselekedet –, mert történelmi tapasztalatai alapján úgy vélte, hogy végveszélybe került Oroszország nagyhatalmi státusa s neki történelmi kötelessége ezt megakadályozni, s Oroszországot, illetve az oroszságot a régi állapotába visszahelyezni. Az oroszoknak, Putyinnak Ukrajna nem racionális megfontolások tárgya, hanem érzelmi kérdés is. A megoldás persze sohasem a háború, hanem a tárgyalások – ilyen lehetett volna a minszki egyezmény betartása és az autonómia megadása az oroszok lakta területeknek.

S végül itt van Kína, a türelmes és ravasz birodalom. Az ő lélektanuk alapjai a több ezer éves múltjukban, illetve a konfuciuszi, lao-cei tanokban rejlenek, hosszú távon terveznek, nem a jelen, hanem a jövő felé fordulnak... Tudják, hogy az Egyesült Államok a fő ellenfelük, s az ellenfelük ellenfele, Oroszország ebből is fakadóan a szövetségeseük, s ezért szolidárisak Putyinnal. Ukrajna kapcsán azonban bizonyos távolságot tartanak, mert ők már régen nem egy szoros kínai–orosz szövetségben gondolkodnak, hanem önálló tényezővé kívánnak válni...

A globális elit világkormányzást akar, ám ezt csak úgy érheti el, ha a nagyhatalmak elitjeit megnyeri magának és céljainak... Ma az látszik, hogy Kína elit körei nem zárkóznak el a világkormányzástól, azzal a feltétellel, ha abban ők kiemelt szerepet kapnak. Az Egyesült Államok demokratái már eleve a „deep state” irányítása alatt állnak, Donald Trumpot elsöpörték az útból, így tehát Kína és az Egyesült Államok vezető körei készek a globális kormányzásra, viszont Putyin éppen az ellenkezőjét akarja: vissza akarja állítani a nagyorosz nemzetállamot, s ebbe nem fér bele a világkormányzás.

A globális, nemzetek feletti elit... az utóbbi időszakban főleg a Világgazdasági Fórum (WEF) szervezeti keretei között jelenik meg, s két éve különösen erőteljes aktivitást mutat. A WEF, amelynek elnöke a volt Kissinger-tanítvány, a 84 éves Klaus Schwab, aki két éve könyvet adott ki Thierry Maleret-tel Covid 19: A nagy újrakezdés címmel. Ebben nem is rejtették véka alá, hogy egy szép új világot kívánnak létrehozni, amelynek lényege, hogy a nemzet-

államok fokozatos háttérbe szorításával egy technológiai világhatalom jöjjön létre, amelyet elsősorban a gigavállalatok és azok „szakemberei” irányítanának, s az emberek pedig tulajdon nélküli, irányított, de „nagyon boldog emberekké” válnának...

Tudnunk kell a WEF-ről, hogy a világ mintegy ezer globális cége, köztük hadiipari komplexumok tagjai a szervezetnek, emellett persze a világ legbefolyásosabb politikusai, médiaszemélyiségei, tudományos és közéleti emberei tartoznak a fórumhoz...

Ennek a világelitnek meggyőződése, hogy az emberiség előtt álló globális problémák – mint a túlnépesedés, a globális felmelegedés kapcsán terjesztett klímahisztéria, a gazdasági és főleg pénzügyi válságok, a járványok stb. – megoldására önmagában egyetlen ország, egyetlen nagyhatalom sem képes, ezért ezt nekik kell megoldaniuk, erre kizárólag ők, a Klaus Schwabok, a Soros Györgyök, a Rotschildok, a Rockefellerek, a Warburgok és a többiek képesek, mert megvan hozzá az a brutális pénzügyi és politikai erejük, amelyhez fogható senkinek sincs.

Így áll elő a következő képlet az orosz–ukrán háború kapcsán: az önimádó USA, a türelmes Kína és a sértett Oroszország mellett-mögött, de leginkább fölött ott van a világmegváltó globális elit.

A globális elit a következőképpen viszonyul a nagyhatalmakhoz: az Egyesült Államokat – és sajnos rajtuk keresztül az Európai Uniót vezető brüsszeli bürokráciát is – markában tartja, lényegében véve rajtuk keresztül, általuk kívánja megvalósítani világmegváltó célkitűzéseit, a globális kormányzást.

A Kínával való viszony ambivalens, mert Kína maga is ambivalens a globális elittel kapcsolatban: egyfelől azért, mert az Egyesült Államok a legfőbb vetélytársa, utóbbi viszont a globális eliten belül meghatározó szerepet játszik, így ezen a szinten is vetélkednek a jobb pozícióért. Tény viszont, hogy Kínának nincs ellenére a globális uralom létrejötte abban az esetben, ha ezen belül fontos, meghatározó szerepet tölthetne be.

Ezzel szemben a globális elit számára Oroszország a kakukktojás: Putyin sok tekintetben ellenáll a globalizmusnak, s az ezzel együtt járó ideológiáknak, a nemzetállamok megszüntetésének, a LMBTQI-propagandának, a migráció emberi joggá tételének, a világtársadalom víziójának. Tény, hogy nem szeretne kimaradni a WEF-ből, hiszen egy éve fel is szólalt a gyűlésükön, de a saját elképzelései szerint szeretne kapcsolódni Schwabékhoz: úgy, hogy közben ellenáll mindennek, ami a globális háttérhatalom alapvető céljai közé tartozik. Ennek világos következménye, hogy míg egyes kínai globális vállalatok tagjai a WEF-nek (például az Alibaba), addig egyetlen komoly orosz céget sem találunk a Világgazdasági Fórum tagjai között...

A kirobbantott orosz–ukrán háború kapcsán a globális elit remek lehetőséget lát az alapvető céljaival szembenelő Oroszország kinyírására.

Először is: a WEF, amely a honlapján eddig a pandémia elleni küzdelmet és annak kapcsán a világ átalakítását sulykolta, ezúttal látványosan kiáll Ukrajna mellett a háború kapcsán...

Másodszor: a WEF-hez tartozó globális gigacégek látványosan összehangolt lépéseket tesznek: sorra-rendre vonulnak ki Oroszországból, a nagy autógyártó cégektől kezdve a nagy élelmiszerláncokon át egészen a nagy játégyártó cégekig és még tovább, nem is beszélve a Big Tech-cégekről. Vagyis, a WEF-ben – és persze a Külkapcsolatok Tanácsában és más globális intézményekben összpontosuló – cégek szinte vezényszóra hagyják el Oroszországot, számuk jelenleg mintegy 370 körül van és napról napra növekszik (a vonakodókat a globális elit gyorsan meggyőzi, példa erre a japán Uniqulo, amely először nem akart kivonulni, majd gyorsan változtatott a szándékán és kivonult). Erre ilyen formában és mértékben még a náci Németország esetében sem került sor, és ez mindent elárul. Erre még Oroszország sem készülhetett fel. Tény viszont, hogy talán Kínával, Indiával, Pakisztánnal, illetve a Közel-Kelet nagy olajtermelő országaival kialakított kapcsolatai segíthetnek rajta – de ez még nyitott kérdés.

Harmadszor: hisztérikus erővel zajlik az orosz művészek, sportolók, közéleti emberek kitiltása a nyugati országokból, nem játszáknak a műveiket, elbocsájtanak embereket külföldi intézményekből, s a legszebb példa talán az, hogy a flamand egyetemeken immáron nem fogadnak orosz hallgatókat. A sor vég nélkül folytatható. Ezt úgy nevezik: a kollektív bűnösség elvének alkalmazása ráadásul az időben visszamenőlegesen is, eljutva Dosztojevszkij vagy Csajkovszkij megtagadásáig. Ez elmebetegség. Mi köze van egy orosz egyetemi hallgatónak Putyin agresszív beavatkozásához? Erre a náciak mutattak fel példát, illetve a Benes-dekrétumok ellenünk és a németek ellen.

S innentől válik igazán életveszélyessé a helyzet. Putyin háborúja ugyan menthetetlen, de a nagyfiúk szándéka a világ teljes felforgatására egy örült szép új világ megteremtése érdekében még inkább rémisztő a jövőt illetően.

Somogyi Zsolt: Fohász

Felnézek az égre minden áldott este,
Keresem az Istent, mert beszédünk
lenne.

Nehéz szívvel várok csöndben a so-
romra,
Tudom odafönn is rengeteg a dolga.

És csak halkán mondom az ég csilla-
gának,
Szólhatna egy jó szót az Úr angyalá-
nak,
Hogy a Jó Istennek súgja oda csend-
ben:
Uram ! A világgal valami nincs rend-
ben !

Hallgassa meg imám, más kérésem
nincsen,
Segítsen mirajtunk, hiszen Ő az
Isten.
Ember az embernek farkasa lett
régen,

Gyűlölet vert tanyát sok ember
szívében.

Rengeteg a földön a hontalan, árva,
Uram, ez a világ saját sírját ássa !
Túl sok már a fájó, bús könny a
szemekben.

Uram ! A világgal nincs valami
rendben !

Anya a gyermekét sorsára hagyja
Pénzért az ember a lelkét is eladja.
Háborúk zajában ártatlanok halnak.
Jól tudom Uram, Te nem így akartad.

Nagyon nagy a bűnünk, amit meg
kell bánnunk,
Bocsásd meg, úgy kérlek, minden
gonoszságunk !
Könyörögve száll fel fohászom az
égbe:
Uram! A világnak Tenélküled vége!

Prohászka Ottokár: Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába
Egyetlen gátló kő is hiába?
Lehet otromba, lehet kicsike,
Hidd el, ahol van, ott kell lennie.

De nem azért, hogy visszatartson téged,
S lohassza kedved, merészséged.
Jóságos kéz utadba azért tette,
Hogy te megállj mellette.

Nézd meg a követ, aztán kezdj el
Beszélgetni róla Isteneddel.
Őt kérdezd meg, milyen üzenetet
Küld azzal az akadállyal neked.

S ha lelked Istennel találkozott,
Utadban minden kő áldást hozott

Szabó Magda: Csé

Mióta az iskolában dolgozott, soha nem beszélt még vele így az igazgató. Mikor végre kiengedte az irodájából, ő azonnal kilépett a testületi szoba előtt húzódó teraszra, kiteregette a párkányon a litografált Utasítások lapjait, hogy belülről úgy lássák, olvas, nem bírja megvárni, míg hazamehet, azonnal tudni kívánja, milyen módon kell módosítani a tantervet ezerkilencszáznegyvenöt áprilisában. A haragos könny elfutotta a szemét, ha akarta volna, se látja a betűket.

Katust sose szerette, most azt érezte, egyenesen gyűlöli. Harmadszor rendelték le miatta, harmadszor hozták most a tudomására, hogy nem jól végzi a munkáját. Az igazgató szenvedélyesen szerette a csinos tábla-képeket, több színű tintával készített ügyes kis kimutatásokat, szemléltető rajzocskákat, és sose tudott jelesnek elfogadni egy dolgot, ha nem volt kifogástalan a külső alakja. Most is azt hiszi, ezen múlik az élet, Katus torz cs betűin. „Ne mondja azt, kérem, hogy középiskolai tanárnak készült, és hogy nem ismeri a hivatalos betűformákat. Tanulja meg az ábécé írását, ennél sokkal különb dolgokat elsajátíthatott az egyetemen. Cé-es. A cét így húzom, így kerekítem, így kötöm az s-sel. Igazán nem mondhatja, hogy boszorkányság.

Nem boszorkányság, dehogyan az. Csak éppen nem akarja csinálni, nem érdekli. Felmegy a központba, megmondja, nem marad tovább ebben az elemiben, ahol a cs betűk körül forog a világ, madarak meg fák napját ünneplik, és hülye versikéket gagyognak arról, hogy az élet gyönyörű. Nem erre vállalkozott, mikor megkezdte a tanulmányait. Ismereteket közölni értelmes, nagyocská lányoknak, fiúknak, ahhoz volna kedve. De Katus cs betűivel bajlódni - nem. Egyszer már járt a központban, akkor rábeszélték, hogy csak maradjon, még egyszer nem hagyja lerázni magát mindenféle csillapító érvekkel, hogy itt van rá igazán szükség, hogy a helybeli gimnázium nevelőinek létszáma teljes, itt viszont sok férfikolléga hiányzik, akadozik a tanítás; van, aki meghalt, van, aki még nem került elő a fogságból., maradjon, nem adhatnak neki más beosztást.

Sok férfikolléga hiányzik. Neki mondják ezt?

Állt, lehunyt szemmel, odaengedte arcát a tavaszi szélnek. Különben is beszélni akart vele ismét, mondta az előbb az igazgató, nekik olyan rosszul esik, hogy annyira meglátszik minden kelletlen szaván, mozdulatán, hogy nem szeret köztük lenni. Miért nem szeret, nem rossz emberek ők. Csak állt előtte, hallgatott, bámulta a szőnyeg mintázatát. Mit kellett volna válaszolnia? Hogy ő is tudja, nem rossz emberek, csak éppen Kovácsnének két szép gyereke van, és itthon a férje, Takács Mária menyasszony, a tornatanár veszi el, aki kibőjtölte a nagyanyja tanyáján az utolsó hónapokat, itthon a férje Szilágyinének is. Miért nem megy férjhez az ilyen szép kislány?" - kérdezte Kovácsné, az igazgatóhelyettes a múltkor. Neki éppúgy nem válaszolt, mint az igazgatónak. Beszéljen nekik talán Sándorról? Kiáltsa bele az igazgatói

hangszóróba, hogy pusztult el a fronton, hogy tűnt el az élők közül, mint a füst a kéményről? Ki tud beszélni erről?

Katus cs betűi, azok körül forog itt a világ. „A cét így húzom, így kerekítem, így kötöm az s-sel, így ni. Így mutassa meg majd, kartársnő, Katusnak is, és így írasson vele a táblára cs betűs szavakat, hadd tanulja meg végképp. Olyan fogalmakat keressen, amilyenek a gyerekeket érdeklik. Tartsa itt mindjárt ma, tanítás után, Simon Ildi egy házban lakik Katussal, küldjön vele egy cédulát, ne aggódjék az anyja, hol marad a kislány, maguk meg gyakoroljanak szépen egy kis félórát.”

Az igazgató problémái.

Mindjárt kicsengetnek, vége a szabad órájának. Ugyan hasznosan eltöltötte! Nem, jövőre nem csinálja tovább, ha nem segít a központ, maga veszi kezébe a dolgot. Elmegy zöldségesboltba, káposztát válogatni, Katus cs betűinél érdekesebb feladat lesz. Ha az ember répát árul, legalább nem kell naponta harmincszor elmagyaráznia egy falka gyereknek, hogy az igazság mindig győz, és az élet gyönyörű.

Szünetben megírta a cédulát Katus anyjának, felszaladt az emeletre, beszélt a Simon gyerekekkel és Katussal is. Katus csak nézett rá mozdulatlan pillantású, szürke szemével. „Buta - gondolta a tanárnő. - Indolens. Utálok vele foglalkozni. Milyen értelmetlen minden, milyen felesleges.” Volt még egy órája, a fiúosztályban, úgy ment be a kamaszok közé, mint egy vértanú. Nyelvtant tanított aznap, tudta, hogy rosszul csinálja, s állandóan érezte az osztály unalmát és ellenállását. Az igazgató benézett egyszer, a fiúk felpattantak, mikor meglátták az ajtórésben, s mindnek mosolyogni kezdett a szeme, pedig az igazgató nem is szólt semmit, csak éppen rájuk nézett. „Szeretik - gondolta a tanárnő. - Engem nem szeretnek. Nem maradok itt, nem érdekel az iskola. Nincs senkim, még csak a szüleim sem élnek, még rokonaim sincsenek semerre. Senkim sincs, aki tudná, mit vesztettem, aki ugyanarra gondolna, amire én. Idegenek között kell élnem.”

Ha nincsenek Katus rúts betűi, tizenkettőkor hazamehetett volna, így meg kellett várnia, míg a gyerek is végez. A szabad órás asszonyok ott beszélgettek körötte, ételrecepteket cseréltek, megtanították egymást, mi készíthető a kukoricalisztból. Ő elővette a munkafüzetét, dolgozni kezdett, gyűjtötte a cs betűvel kezdődő szavakat.

Kovácsné, az igazgatóhelyettes a válla fölé hajolt. Kovácsné mindig mindent tudott, ami az iskolában történik, most is csak ennyit kérdezett: „Katus?” Mint az igazgató, ő is írt mintának egy óriási cs betűt, s azt javasolta, mindjárt értelmeztesse is a gyerekekkel a leírt szót, akkor egyben szókincsfejlesztési gyakorlatot is végezhet.

„Csacsi” - írta a tanárnő, s elbámult saját keserűségén. Ugyan hogy férhet meg ennyi reménytelenség egy ilyen játékos fogalom mellett, amin Katus nyilván mosolyogni fog? „Csibe, cseresznye, cserebogár, csikó.” Örülhet az igazgató, csupa olyan szót talált, ami a gyerek fogalmi körébe tartozik, ami kellemes asszociációval jár. „Csemege. Csóka. Csipicsóka.”

Kipottyant a könnye, elmázolta. „Meg vagy fázva” - sajnálkozott Kovácsné, s aszpirint kínált neki. Megrázta a fejét, hogy nem kér, gyakorolta tovább a cs betűt, és gyűjtötte a szavakat. Megtalálta a császár szót, a családot, meg ezt: csinnadratta. Egy iskolában örök a csinnadratta, itt mindig minden ajtó mögött mozgolódnak, beszélnek, és folyton szól a csengő. Csengő, ez is cs betűs szó. Felírta a füzetbe.

Katus az első padban várta. Kihívta a táblához, s megmutatta neki, amire az igazgató és Kovácsné tanították. Rút cs betűt rajzolt, reszketett a keze, Katus engedelmesen másolgatta a torz vonalakat, arcán most sem látszott indulat.

„Tied a világ, Katus - gondolta a tanárnő -, itt maradok miattad ebédidőben, és játszogatunk. 'Csibe, cserfa, csacsogás.'”

- Csacsi - diktálta. - Csengős csacsi.

Most vihogni fog, várta. Ám a gyerek komoly maradt, majdnem rosszkedvű. Csikó. Csóka. Csermely. Semmi vidámság a figyelő arcon, csak a csúnya betűk szaporodtak a táblán, a gyerek teljes közönnyel dolgozott. Csemege. Katus azt írta: csemeg.

- Csemege! - mondta emeltebb hangon a tanárnő. - E a végén, mit nézel? Nem tudod, mi a csemege?

Nem várt választ a kérdésére, ugyanúgy tette fel, ahogy néha azt kérdezte valamelyik gyerektől: „Nem tudsz beszélni?” vagy: „Hát néma vagy?” Ám Katus felelt. Azt mondta, nem tudja, mi a csemege.

Egymásra néztek. A tanárnő emlékeiben vérnarancsok gurultak, rőt szemű datolyák, desszert, rumos meggy, csokoládé. Katus emlékei közt semmi. A csúnya cs betűk ott fehérettek a táblán, a gyerek hozzápótolta egy e betűt a csemeg szóhoz. A tanárnő végiggondolta a szöveget: csacsi, csikó, csóka, csermely, és hirtelen rájött, hogy a vidékükön nincs is patak, és arra is, hogy a lovakat réges-régen mind behívták, és az erdőre nem lehet járni madárlesre, mert a fák között még ott az aknazár. Nézték egymást, Katus pillái nem rezzentek.

- Írj magadról cs betűs szavakat! - mondta a tanárnő. - Tudsz? Katus azt mondta, tud.

- És ha kérdezem, melyik mit jelent, meg tudod majd mondani a jelentésüket? Katus bólogatott, és írni kezdett. Már sokkal szebb betűket írt, mint a tanárnő, majdnem olyan elegánsakat, mint az igazgató. Felírta: csajka.

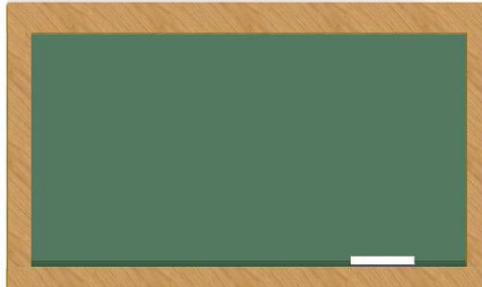
„Miért nem csibe? - kérdezte magában a tanárnő. - Miért nem cseresznye, cserebogár, csillag. Miért csajka, uramisten? Miért?”

Amiből a katonák esznek - értelmezte a szót hangosan, tagoltan a gyermek, és megigazította az a betűt, hogy kerekesebb legyen. Aztán mellé írta: csata.

„Ne! - mondta a tanárnő gondolata. - Katus, irgalmazz! Ne értelmezd!” - Csata - mondta tagoltan Katus-, ahol a katonák meghalnak. Csizma. Amiben mennek. Csont.

Megakadt, mert a kréta hegye letörött a táblán, ahogy roppant igyekezetében rosszul tartotta. „Sándor - mondta a tanárnő gondolata -, Sándor! A csajka, amiből ettél, a csizma, ami a lábodon volt, a csata, ahol meghaltál. Csont.”

- Csönd - mondta Katus elgondolkozva, felírta, megakadt, mert ezt a szót valahogy nem tudta értelmezni. A tanárnő ránézett, életében először nézett rá úgy igazán, hogy lássa is, és Sándor halála óta legelőször érezte úgy igazán, hogy mégis van hát valakihez köze a világon, és azt is érezte, hogy talán mégsem megy el az iskolából.

Fanyar humor

Az ügyvéd egy olyan úriember, aki megmenti a tulajdonodat az ellenségeidtől
- és aztán megtartja magának. /Lord Broughan/

A történelem azon események összessége, amik elkerülhetők lettek volna.
/Konrad Adenauer/

Egy év terápia után a pszichiáterem azt mondta nekem: "Talán az élet mégsem való mindenkinek!"
/Larry Brown/

Mindig tudom előre, hogy anyósom mikor érkezik. Az egerek belevetik magukat az egérfogóba.
/Les Dawson/

Mióta a matematikusok megmagyarázzák a relativitáselméletet, azóta én magam sem értem.
/Albert Einstein/

Ha tudnánk, hogy mi az, amit csinálunk, akkor nem neveznék azt kutatásnak.
/Albert Einstein/

A filmek hosszát az emberi húgyhólyag kapacitásához kell igazítani.
Alfred Hitchcock/

Néha, amikor a gyerekeimre nézek, arra gondolok: "Lillian, jobb lett volna, ha szűz maradtál volna!"
/Lillian Carter (Jimmy Carter anyja)/

A legtöbb ember, ha erősen köhög, nem orvoshoz megy, hanem színházba.
/Feleki László/

A konferencia olyan emberek gyülekezete, akik egyenként képtelenek bármit is csinálni, de együtt képesek eldönteni, hogy nincs mit tenni. /Fred Allen/

Az orvosok megröntgenezték a fejemet, és nem találtak semmit. /Dizzy Dean/

Mindannyiunk életében vannak pillanatok, amik próbára teszik a bátorságot. Ilyen pillanat az, amikor gyerekeket viszel egy olyan házba, ahol csupa fehér szőnyeg van. /Erma Bombeck/

A mai gyerekeknek a legnehezebb feladatuk, hogy jó modort tanuljanak anélkül, hogy példákat látnának maguk előtt. /Fred Astaire/

Ádámnak és Évának tökéletes volt a házassága. Ádámnak nem kellett hallgatnia, hogy Éva ki máshoz mehetett volna feleségül, és Évának nem kellett hallgatnia, hogy Ádám anyja jobban főzött. /Kimberley Broyles/

A történészek olyanok, mint a süketek, akik folyton válaszokat adnak, miközben nem is kérdezte őket senki. /Lev Tolsztoj/

Csak akkor mondom el majd, mit gondolok a nőkről, amikor már fél lábbal a koporsóban leszek. És ha elmondom, utána gyorsan behúdom a másik lábamat is. /Lev Tolsztoj/

Ha a férfiak kormányozzák a világot, miért nem hagyják abba a nyakkendő viselését? Milyen elmebeteg dolog azzal kezdeni a napot, hogy egy hurkot kötnek a saját nyakukra. /Linda Ellerbee/

Képtelen vagyok elhinni, hogy ugyanaz az Isten, aki értelemmel, józan ésszel és intelligenciával látott el minket, azt akarja, hogy elfelejtsük ezek használatát. /Galileo Galilei/

Az unokáim azt hiszik, hogy én vagyok a legöregebb az egész világon. Miután velük töltök 2-3 órát, én is ugyanígy érzem. /Gene Perret/

Veszélyes őszintének lenni, hacsak nem vagy emellett hülye is. /George Bernard Shaw/

A szórakozás olyan, mint az életbiztosítás. Minél öregebb vagy, annál többet kerül. /Kin Hubbard/

Ha az emberek valamit mondanak a hátad mögött, az csak azt jelenti, hogy két lépéssel előttük vagy! /Fannie Flagg/

Fekete István: A kulcslyuk

Ha az ember nem nézhet be az ajtón, de nagyon kíváncsi az ajtó mögött történő eseményekre: egyszerűen benéz a kulcslyukon. Ilyenkor – természetesen – figyelemmel kell lenni, hogy az ajtó kifelé vagy befelé nyílik, mert ha kifelé nyílik, akkor a felfedezés veszedelmén kívül még orron is ütik az embert, amitől a leselkedő egyén hanyatt is eshetik, ugyanazon pillanatban veszítvén el testi és lelki egyensúlyát. Végül esetleg a leskelődő, ifjúkorú egyént meg is verik.

Mindezekből nyilvánvaló, hogy valamikor én is igénybe vettem különféle kulcslyukak ismeretterjesztő látómezejét több-kevesebb eredménnyel és izgalommal. Karácsony táján például egy bizonyos szoba gyötörte kíváncsiságunkat. Ennek ajtaját ugyanis egyszer csak zárva találtuk, és a kulcslyukon is csak sötétséget lehetett látni, mert a szoba el volt sötétítve. Ilyenkor szaglászni kellett, orrunkat a lyukra nyomva, és ha édes, hószagú fenyőillat szállt ki a nyíláson, megnyugodtunk a karácsonyfát illetőleg.

De nemcsak látni és szaglálódni, hanem hallgatózni is lehetett a nevezetes lyukon, ha a felnőttek valamilyen titokzatos céllal ebbe a szobába mentek beszélgetni. Házunk klastrom volt valamikor, s ez a szoba volt egyedül bolthajtásos – két lépcsővel lefelé –, a barátok ebben őrizték könyveiket és ódon okmányaikat, talán titkaikat is, mert ez a szoba mindig hűvös volt, süket és néma.

Hallgatózni azonban mégis lehetett a külvilágba vezető lyukon, s ez a hallgatózás főleg akkor volt kifizető, ha nagynénik és nagyanyák teregették odabent a családi szennyest. Így tudtuk meg, hogy az az “áldott” Sándor bácsi micsoda hallatlan csirkefogó volt annak idején, és hogy Miska bácsit rendesen úgy kellett kiváltani, ha a “Befújta az utat a hó” című nóta felzendült valamelyik kávéházban vagy csapszékben, mert Miska bácsi csak a nótában volt válogatós...

Ha férfiak vonultak ebbe a szobába, nemigen törtük magunkat a kulcslyukért. Száraz dolgokról beszélgettek, sőt egyik nagybátyám egyszer a csillagokról beszélt olyan unalmasan, hogy unokaöcsém az ajtónak dőlve elszenderedett, és – mivel nem volt tisztában az ajtó teherbírásával – legurult a hét lépcsőfokon a tudós lába elé, ahol már nem voltak csillagok, legfeljebb az a pár darab, amit egy nyaklevestől látott meg átmenetileg.

Ha azonban asszonyok – főleg az öregebbek – helyezkedtek el az öreg könyvtár dohos árnyékában, némán verekedtünk az elsőségért. Itt már aztán lehetett érdekes dolgokat hallani! Gyilkosság, kísértetek, szellemek, temetők, üres koporsók, aztán Artúr, aki látó ember volt, és fél liter törkölytől “mindent megmondott...”, ámbár nem volt részeg. Á, szó sincs róla! Olyan józan volt, mint most te vagy én.

Ilyen alkalommal hallottam a márványkecskéről, akit még a törökök hagytak a temetőben, s minden újhoid éjjelén mekegni kezdett... Itt vettem tudomást a

doktorról, aki minden este hat kemény tojást etetett meg feleségével, s ezzel ölte meg... S egyszer, amikor nagyanyám meghalt, itt láttam meg, hogy apám sírni tud...

Nem is tudom, miért mentem oda leskelődni, de vonzott az a szörnyű csend, ami kihuhogott a kulcslyukon. Nagyanyám messze városban halt meg, s mikor apám megjött és megcsókolt bennünket, egyenesen bement ebbe a szobába. Aztán – csend.

És én beleskeltem, és megláttam, hogy apám sír. Arca eltorzult, mint a gyermeké, könnyei peregtek, szája mintha mondott volna valamit, és hangtalan vergődése, a szeretet és a gyász olyan kegyetlen, édes egységébe verte szívemet apáméval, hogy sírva tántorodtam el az öreg ajtótól, és soha többet a kulcslyukra nem tettem a szememet.

Azaz: mégis!

A napokban, amint kamránk előtt megyek el, izgatott, figyelmeztető cinkecserregés üti meg a fületem. Nono – gondoltam, és hallgatózni kezdtem, mert valamelyest értem a cinkebeszédet, hiszen régi-régi barátságban vagyunk. A cserregés azonban homályos volt. Részint aggodás, részint hívogató. Mi ez? És lehajoltam a kulcslyukhoz...

Aztán dermedten felálltam, mert arcomat a félelem szőrös lábú pókja szaladta be, hogy az emlékek régi kulcslyukán még egyszer sírni látom az apámat. Csak álltam, és tudva tudtam, hogy az élet végtelenségében ő már nem sír többet soha.

És tegnap fúrót vettem, a legkisebbet, amit kapni lehet, és egy kis lyukat fúrtam kamránk ajtajába, mert a cinkék ismét nagy beszédben voltak odabent.

Most már megértettem mindent. A cinkeanya a mérlegen ült, és hívogatta negyedik fiát reggelizni, aki még kívül volt, egyben szidta az egyiket, aki a paprikás szalonnát csipegette:

– Ne abból egyél, te szerencsétlen, mikor ott van az a jó puha vaj!...

S a kis cinke szépen odament a vajhoz. A mama erre megnyugodott, és megnyugodtam én is, és a kulcslyukra nem gondolok többé.

Keresztes Ágnes: Ajánlás

Szemhéjad mögé rejts el
ha varázs voltam;
ha parázs voltam
ejts el;
ha kötés voltam
fejts fel;
fejts meg ha írás voltam
és felejts el, felejts el.

Kosztolányi Dezső: Már néha gondolok a szerelemre

Már néha gondolok a szerelemre.

Milyen lehet - én Istenem - milyen?
Találkoztam tán véle messze-messze,
valahol Andersen meséiben?
Komoly és barna kislány lesz. Merengő.
A lelke párna, puha selyemkendő.
És míg a többiek bután nevetnek,
virágokat hoz majd a kis betegnek.
Ágyamhoz ül. Meséskönyv a szeme.
Halkan beszél, csak nékem, soha másnak.
Fájó fejemre hús borogatást rak.
És kacagása hegedű-zene.
Egy lány, ki én vagyok. Hozzám hasonló.
Különös, titkos és ritkán mosolygó.
Az éjbe néző. Fáradt. Enyhe. Csöndes.
Csak széttel tekint és a szobánkban csönd lesz...

Fésűs Éva: A lényeg

A szépben az a legszebb,
ami leírhatatlan,
a vallomásban az,
ami kimondhatatlan,
csókban a búcsúzás
vagy nyíló szerelem,
egyetlen csillagban a végtelen.
Levélhullásban erdők bánata,
bújócskás völgy ölében a haza,
vetésben remény, moccanás a magban,
kottasorokban rabul ejtett dallam,
két összekulcsolt kézben az ima,
remekművekben a harmónia,
részekben álma az egésznek,
és mindenben a lényeg,
a rejtőzködő, ami sosem látszik,
de a lélekhez szelídült anyagban
tündöklően ott sugárzik.

V I C C O L D A L

- Miért sír, néni?

-Jaj, lelkem, nagy az én bajom. Már egy órája le kellett volna szállnom a vonatról...

- És miért nem szállt le, elaludt?

- Dehogyan, de mivel csak háttal lefelé tudok a lépcsőkről lelépni, mielőtt a földre érnék, a kalauz mindig tolja felfelé a hátsómat, hogy „igyekezzon, néni, indul a szerelvény!”

Egy nagyhangú alak beszél a zsúfolt vasúti fülkébe:

- Na, mi van, megtelt már a Noé bárkája?

Egy éles hang visszafelel:

- Jöjjön csak nyugodtan, a majom még hiányzik.

Egy fiatalember a vonaton feltűnően nézi a vele szemben ülő lányt, aki testhez álló pulóvert visel.

- De szép pulóver! - próbálkozik az ismerkedéssel.

- Eredeti teveszőr - mondja a lány.

- A púpokból mindjárt gondoltam.

A kopasz és a dadogós találkozik.

Dadogós: - Naa, me-me- mennyi voolt a fo-fo- fodrász? Hahaha!

Kopasz: - Hát, biztos kevesebb, mint neked egy telefonbeszélgetés!

A székely atyafi a kocsmából hazafelé erősen néz két szembe jövő alakot.

- Ne féljen, jól lát, mi ikrek vagyunk! – mondják.

- Mind a négyen?

Agatha Christie-től, a detektívregények híres írójától egyszer megkérdezte egy ismerőse:

- Mondja meg nekem, mi az oka annak, hogy a legtöbb detektívtörténet írója férfi!

- Egyszerű a magyarázata - felelte az író - A férfiak titoktartóbbak.

- És ön?

Agatha Christie nagyot sóhajtott:

- Oh, én rettenetesen szenvedek! Mert mi nők, szeretünk azonnal mindent kifecsegni. De hát ez itt nem megy! Tudja milyen borzalmas dolog, hogy az utolsó fejezetig nem árulhatom el, hogy ki a gyilkos?

- Hogyan oszlatja fel a skót rendőr a tüntető tömeget?

- Leveszi a kalapját, és gyűjtögetni kezd.

- Ha valami nagyon hülye pofát látok, mindig rám jön a nevetés.

- És ez nem zavar borotválkozás közben?

- Képzelve, a feleségem leesett egy tízméteres létráról!
- Szegény asszony, eltört keze, lába?
- Nem történt semmi baja!
- Az meg hogy lehet?
- A létra első fokáról esett le!

- Apu, mit jelent a díszdoktori titulus?
- Nos, kisfiam, pontosan ugyan azt, mint amikor anyukád úgy mutat be engem, mint a ház urát.

- Petikém, hol voltál tegnap?
- Nem jöhöttem tanító bácsi, leégett a boltunk.
- Rémes, és hol voltál tegnapelőtt?
- Előtte mindent össze kellett csomagolnunk.

- Édes anyucikám, adj nekem egy cukrot!
- Nem adok, már kettőt kaptál!
- De igazán, nagyon kérlek, adjál még egyet - könyörög Móricka.

A mama ad neki még egyet, mire Móricka:

- Mondhatom, neked sincs nagy akaraterőd!

- Két kislány beszélget:
- Lejössz játszani, ha kész a leckéd?
- Nem lehet, segítenem kell anyunak a takarításban.
- És utána?
- Ebéd után mosogatnom kell.
- Miért nem alkalmaztok egy nagymamát?

Móricka kérdezi:

- Anya, le tudnád írni a nevedet csukott szemmel is?
- Igen, miért?
- Mert itt van az ellenőrzőm...

- Miben különbözik egymástól a teve és a kőműves?
- ???
- Abban, hogy a teve napokig képes dolgozni anélkül, hogy inna.

A sündisznó egy lyukas autógumit talál az út szélén. Oldalba löki a barátját és mondja:

- Végre egyszer mi győztünk!

Két virág beszélget:

- Szeretsz?
- Szeretlek!
- Akkor hívjuk a méhecskét?!